

LYNN AUSTIN

In Wonderland

ROMAN

Lynn Austin

In Wonderland

Roman

Vertaald door Marianne Locht-Kühler

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

1

Blue Island, Illinois, 1936

Als mijn leven een boek was, zou niemand het lezen. Mensen zouden zeggen dat het te saai was, te voorspelbaar. Een verhaal dat al een miljoen keer verteld is. Maar ik was volkomen tevreden met mijn leven – tenminste, totdat de bladzijden van mijn verhaal uit het boek gescheurd werden, voordat ik de kans kreeg om nog lang en gelukkig te leven.

Het eindigde, heel toepasselijk, op een begrafenis. Niet mijn eigen begrafenis – ik ben nog maar tweeëntwintig – maar die van Elmer Watson. Hij was een vriendelijke oude heer die vaak de bibliotheek bezocht hier in Blue Island, Illinois, waar ik inmiddels al anderhalf jaar werk. Ik kende meneer Watson – of het zou waarschijnlijk juister zijn om te zeggen dat ik zijn smaak kende op het gebied van boeken en tijdschriften – en ik had een hoge dunk van hem vanwege zijn literatuurvoorkeur.

Toen ik hoorde dat zijn begrafenis die dag zou plaatsvinden, liep ik na het werk naar het mortuarium en ging alleen op de achterste rij zitten. Mijn vader, dominee Horace Ripley, ging voor in de dienst. Maar eerst besloot een hele horde van meneer Watsons saaie familieleden – verloren gewaande neven, nichten, zoons en schoonfamilie – om op te staan en langdradige verhalen te vertellen over hoe Elmer ooit eens met hen naar de winkel was gewandeld, of een paard van hen had gekocht, of nog meer van dergelijke nietszeggende stukjes geschiedenis. Geen van deze mensen wist er een fatsoenlijk verhaal van te maken. Ik was niet de enige in het publiek die zat te geeuwen.

Terwijl de saaie grafredes zich voortsleepten, haalde ik een

boek uit mijn tas en begon te lezen. Ik dacht dat ik het best subtiel aanpakte – ik keek zo nu en dan op en knikte instemmend als een van meneer Watsons voortreffelijke karaktereigenschappen werd geprezen. Ik had eraan kunnen toevoegen dat hij zijn bibliotheekboeken altijd op tijd weer inleverde, maar dan zou ik de dienst maar onnodig rekken.

Op dat moment kwam mijn vriend, Gordon T. Walters, de zoon en kleinzoon van de begrafenisondernemers, op zijn tenen van achteren naar me toe lopen en liet zich op de stoel naast de mijne glijden. Ik las vlug de alinea uit waar ik in bezig was, stak een boekenlegger in het boek en sloeg het dicht.

Ik had verwacht dat Gordon mijn hand zou pakken, maar dat deed hij niet. Hij zat zo stijf naast me, met zijn strenge zwarte pak tot boven toe dichtgeknoopt, dat hij zelf wel een lijk had kunnen zijn, net als die arme meneer Watson. Ik keek schuin omhoog naar Gordon en glimlachte, maar hij keek met een begrafenisblik op en schudde zijn hoofd. Ik had me niet gerealiseerd dat hij Elmer Watson kende. Waarom zou hij anders zo somber doen? Toen de dienst eindelijk voorbij was en we door een zijdeur naar buiten liepen, bij de andere mensen vandaan, kwam ik erachter waarom.

‘Zat je nou een boek te lezen tijdens een begrafenis?’ vroeg hij vol afschuw. ‘Alice, hoe kun je?’

‘Nou... het was een heel goed boek,’ zei ik, terwijl ik mijn schouders ophaalde. ‘Ik kon er niets aan doen. Ik moest weten wat er met de hoofdpersoon ging gebeuren.’

‘Wat maakt het nou uit wat er in een stom boek gebeurt? Dat is niet echt. Het is een verzonnen verhaal. Maar een begrafenis, Alice – een begrafenis is echt!’ Hij gebaarde wild, alsof hij met alleen woorden zijn verontwaardiging niet kon overbrengen. Ik stak mijn hand uit naar de zijne, maar hij greep hem niet. We stonden in een zwak februarizonnetje buiten het mortuarium waar Gordon woonde en werkte. We pasten als stel slecht bij elkaar – Gordon was lang en had donker haar, en ik was klein

en blond. Her en der op het gras en in groezelige hopen langs de weg lag nog wat overgebleven sneeuw. De mensen stapten in hun auto's om naar de begraafplaats te gaan. Soms had meneer Walters Gordon nodig om in de lijkwagen te rijden, maar vandaag niet. Meestal werkte Gordon op kantoor, waar hij lijkkasten bestelde, kwitanties opstelde en rekeningen betaalde.

'Sorry hoor,' zei ik tegen hem, 'maar als een boek zo goed geschreven is als dit, lijkt het voor mij net echt en dan...'

'Maar lezen op een begrafenis? Dit gebeurt nooit weer. Elmer Watson wordt maar één keer begraven.'

'Dat is wel te hopen, ja,' mompelde ik binnensmonds. 'Hoe dan ook, ik weet zeker dat hij het niet erg gevonden zou hebben. Hij kwam altijd in de bibliotheek boeken halen. Het was een heel vriendelijke man.'

'Je had wel wat meer respect kunnen tonen voor zijn familie.'

'Ze konden me niet eens zien. Ik zat op de achterste rij.' Ik begreep Gordons verontwaardiging niet of waarom hij er zo'n punt van maakte. 'Kom,' zei ik, terwijl ik mijn hand op zijn arm legde. 'Breng me maar eens thuis.'

'Nee.' Hij duwde mijn hand weg. 'Waarom ben je eigenlijk naar de begrafenis gekomen als je toch niet wilde gaan condoleeren? Dat was heel respectloos, Alice. Als je je stomme boek wilde lezen, had je thuis moeten blijven.'

Tot nu toe had ik geprobeerd om niet te zwaar aan het incident te tillen, omdat ik echt niet begreep waarom hij zich er zo druk over maakte. Zijn onredelijke gedrag maakte dat ik in de verdediging schoot. 'Ik was niet van plan om te gaan lezen – je doet net alsof ik een vreselijk mens ben. Maar ik was tijdens mijn lunchpauze op het werk aan dat hoofdstuk begonnen en toen het uur voorbij was, moest ik midden in het hoofdstuk stoppen. Ik moest gewoon weten hoe het verderging. En toen de grafredes maar duurden en duurden, verveelde ik me dood – excuus voor de woordspeling. Ik zat steeds maar over de hoofdpersonen na te denken en toen besloot ik om heel even te kijken. Hoe

kon ik nou weten dat ik weer helemaal door het verhaal in beslag genomen zou worden? Het is een prachtig boek, Gordon.'

Hij leek geen woord te hebben gehoord van wat ik zei. Hij bleef me aanstaren met die ernstige blik die door zijn voorvaderen vervolmaakt was, en vereeuwigd op hun portretten, die in de hal van het mortuarium hingen. 'Ik ben al op honderden begrafenissen geweest,' zei hij, en dat was niet overdreven, omdat hij geboren was in het appartement boven het mortuarium. 'Maar ik heb nog nooit iemand een boek zien lezen tijdens een herdenkingsdienst.' Hij was ontgaan. Ik moest dit ernstiger opnemen.

'Nogmaals mijn excuses, Gordon. Het is evident dat ik van nu af aan tijdens begrafenissen geen boeken meer kan lezen.'

'Wat? Wat is het?'

'Ik zei dat het evident is. Dat betekent dat het duidelijk is, zonneklaar.' Ik had mijn kans afgewacht om het woord 'evident' te gebruiken nadat ik het in mijn favoriete literaire tijdschrift had ontdekt en de betekenis had opgezocht. Het had zo'n verfijnde, smaakvolle klank. Ik vond dit de perfecte gelegenheid om het uit te proberen. Hoe had ik moeten weten dat het woord Gordon nog razender zou maken?

'Verdraaid nog aan toe, Alice! Soms gedraag je je alsof je denkt dat je beter bent dan anderen.'

'Wacht eens even. Wil je zeggen dat ik aanmatigend overkom?'

'Misschien wel... als ik wist wat het betekende. Betekent het hooghartig?'

'Hoor eens, kan ik het helpen dat ik een grote woordenschat heb? Dat komt door het lezen.'

'Heb je er ooit wel eens bij stilgestaan dat je misschien te veel leest?'

'Dat is absurd,' zei ik met een lachje. 'Niemand kan te veel lezen. Dat is net zoiets als zeggen dat iemand te veel ademt.'

Hij zuchtte en liet zijn schouders hangen. Hij schudde zijn

hoofd. Ik dacht dat hij zou zeggen: *Je hebt gelijk. Laten we erover ophouden.* Maar dat deed hij niet.

‘Ik wil dit niet meer, Alice.’

‘Wat?’

‘Ruziemaken over stomme dingen zoals boeken en dure woorden. Jij leeft in een andere wereld dan ik. Alles waar jij over praat komt uit een boek, niet uit het echte leven. Ik wil een meisje dat met beide benen op de grond staat. En belangrijker nog, die niet de hele dag met haar neus in een boek zit.’

‘Ik werk in de bibliotheek,’ zei ik. ‘Met boeken verdien ik mijn levensonderhoud, net zoals jij met begrafenissen. Ik klaag toch ook niet omdat jij de hele dag tussen de lijken en de kisten zit?’

Gordon tikte tegen zijn hoed voor een groep mensen die ons voorbijliepen naar hun auto’s. Toen ze weg waren, draaide hij zich naar me om en zei: ‘Ik vind dat we het uit moeten maken.’

‘Wat?’ Ik voelde een lichte paniek opkomen. We hadden wel eerder meningsverschillen gehad, maar nu was het te ver gegaan. ‘Ben je boos omdat ik woorden gebruik die je niet begrijpt, of omdat ik ongewild een heel klein stukje heb gelezen tijdens het saaie gedeelte van een begrafenis?’

‘Allebei. We hebben niets gemeenschappelijk.’

‘Maar... maar we hebben al bijna een jaar verkering en...’ Ik zweeg abrupt voordat ik eruit flapte dat iedereen ons als stel beschouwde of dat onze ouders verwachtten dat we zouden gaan trouwen.

‘Je wilt altijd alleen maar praten over de plot van het nieuwste boek dat je aan het lezen bent. Ik weet meer over je favoriete hoofdpersonen dan over jou. En nu kom ik erachter dat je liever leest over een of ander verzonnen figuur dan luistert naar het laatste eerbetoon van een echt mens. Je leeft in een droomwereld, Alice, niet in deze wereld.’

‘Niet waar!’

‘Weet je nog, die keer dat je een boek liep te lezen en niet

oplette waar je liep? Toen ben je tegen een lantaarnpaal gebotst. Je kreeg een bult op je voorhoofd zo groot als een deurknop. Je botste jezelf bijna bewusteloos.'

'Dat was niet mijn schuld. Ik probeerde het boek onderweg naar mijn werk uit te lezen, omdat het die dag terug moest naar de bibliotheek. Er was een lange wachtlijst voor. Ik ben niet de enige die graag leest, weet je.'

'Je mag van geluk spreken dat je niet onder de tram liep.' Hij zweeg even en bood een oudere vrouw zijn arm aan. Toen hij haar naar haar auto geholpen had, kwam hij weer bij me terug. 'En weet je nog dat je je moeders keuken in brand hebt gestoken omdat je probeerde te lezen terwijl je kip aan het braden was?'

'Een theedoek. Ik heb een theedoek in brand laten vliegen.' Ik lachte en probeerde luchtig te doen, maar Gordon bleef me aanstaren totdat ik de waarheid moest erkennen en mijn ogen neersloeg. 'Goed dan... ik geef toe dat het vuur zich verspreidde tot in de gordijnen – maar dat had iedereen kunnen gebeuren.'

'Ik geef het op.' Hij hief verslagen zijn handen omhoog en liet ze toen omlaag vallen, tegen zijn dijen.

'Dus je vergeeft het me, dat ik tijdens de dienst zat te lezen?' vroeg ik, terwijl ik heel dicht bij hem ging staan en naar hem opkeek. 'Ik heb maar één hoofdstuk gelezen – of misschien anderhalf.'

'Ik vind dat we het uit moeten maken.'

'Gordon!'

'Het spijt me.' Hij draaide zich om. Ik kon het niet geloven! Ik sputterde en wist niet zo gauw wat ik moest zeggen.

'Nou, als je er zo over denkt, goed dan! Blij toe!' Mijn stem klonk triomfantelijk en zelfverzekerd, maar dat was toneel. Mijn blanke huid verried mijn emoties en mijn wangen gloeiden van vernedering. Hoe durfde hij het uit te maken?

Woedend beende ik naar huis, drie straten verderop, terwijl mijn tas met het boek dat alles veroorzaakt had, tegen mijn been

bonkte. Ik kon mijn moeder horen rommelen in de keuken en rook gefruite uien, maar ik liep vastberaden de trap op naar mijn kamer en deed de deur dicht. Moeder vroeg me nooit meer om haar te helpen met koken.

Uit wrok tegen Gordon ging ik op mijn bed zitten en sloeg het boek open. Ik ging verder waar ik tijdens de begrafenis was gestopt. Mijn boosheid bekoelde terwijl ik mezelf een uurtje verloor in het drama van iemand anders. Uiteindelijk redde de held de hoofdpersoon en leefden ze nog lang en gelukkig. Ik sloeg het boek met een tevreden zucht dicht. Even later kwam mijn vader thuis en moeder riep ons voor het eten.

Ik zei niets tegen mijn ouders over de ruzie. Ik wist zeker dat Gordon er over een dag of twee wel weer overheen zou zijn. Bovendien kon ik me niet voorstellen dat ik hun om advies zou vragen. Ze leken precies bij elkaar te passen en hadden nooit ruzie. Ik had ook het gevoel dat moeder het voor Gordon op zou nemen. Ze was nog steeds ontdaan omdat ik brand had veroorzaakt. Ze had bijna een beroerte gekregen in die eerste paniekerige momenten, toen ze had geprobeerd de vette vlammen te doven en te voorkomen dat ze zich verspreidden. En toen de buurman de rook uit het raam zag komen en de brandweer had gebeld, had moeder zich diep gekrenkt gevoeld. Haar reputatie als kok was bezoedeld. Dat was haar woord, niet het mijne, maar ik vond het een mooie. ‘Besmeurd’ zou ook een leuke beschrijving van haar reputatie geweest zijn.

‘Je bent nogal stil vanavond,’ zei moeder, terwijl we samen afwasten na het eten. Ik droogde de borden af met een van de nieuwe theedoeken die ze had moeten kopen. We hadden er een aantal verloren toen we de vlammen ermee probeerden uit te slaan. Moeder was ook boos geweest over de theedoeken: *Weet je soms niet dat dit land in een depressie verkeert, Alice? Niemand heeft geld over voor nieuwe huishoudelijke artikelen, en ons gezin ook niet. Je vader geeft elke cent die we overhebben aan de arme gemeentelieden in de kerk, en jij verspilt zomaar goed geld.*

‘Gordon en ik hebben ruzie gehad,’ vertelde ik haar. ‘Daarom ben ik zo stil. Hij heeft me gekwetst. Hij zei dat ik te veel lees en beschuldigde me ervan dat ik in een droomwereld leef.’

‘Hm, stel je voor.’ Ik zag dat ze met haar ogen rolde. Ze hoorde me te troosten, niet het voor Gordon op te nemen. Ik wilde dat er liefdevol een kompres werd aangebracht op mijn gebroken hart, geen sarcasme. Nou ja, mijn hart was niet echt gebroken – nog niet. Ik geloofde niet dat Gordon meende wat hij had gezegd.

Toen moeder en ik klaar waren met de afwas, besloot ik even naar de burens te gaan, naar mijn beste vriendin, Freddy Fiore. Haar echte naam was Frederica, als een prinses in een Italiaans liefdesverhaal, maar iedereen noemde haar Freddy. We zaten al sinds groep 1 bij elkaar in de klas, en na ons eindexamen hadden we ons ingeschreven aan de Cook County Normal School om de lerarenopleiding te doen. Geen van ons had destijds een vaste vriend of enige trouwplannen, dus we besloten om door te gaan met onze opleiding.

Freddy bleek een geweldige lerares te zijn – zo iemand waar kinderen hun hele verdere leven met liefde aan terugdenken. Mijn onderwijzerscarrière verliep rampzalig. Ik ontdekte al vlug dat ik helemaal niet geschikt was voor het vak, met mijn ‘dromerige’ persoonlijkheid en zachte stem. De leerlingen negeerden me volkomen. Bovendien ben ik maar 1 meter 57 lang en veel van de jongens in het schoolgebouw met maar één lokaal waar ik les gaf, torenden boven me uit en traden mijn pogingen om orde te houden met voeten.

Mijn vriendin Freddy, die bijna net zo lang is als Gordon, groeide op in een gezin met vier broers en had er helemaal geen moeite mee om respect af te dwingen. Ze ontving enthousiaste aanbevelingen en een baan als juf in groep 2 op onze oude basisschool. De faculteit van de Normal School opperde subtiel dat ik me van het onderwijs zou abstenen, en ik kreeg een aanbeveling voor een baan bij de lokale bibliotheek. Dat paste precies bij me.

Ik klopte bij Freddy aan de achterdeur en liet mezelf binnen, zoals gewoonlijk. Ze zat in de woonkamer een boek voor te lezen aan haar moeder, die leed aan mysterieuze spierzwakte. Freddy's vader was een paar jaar geleden gestorven. Ik wachtte ongeduldig tot Freddy het hoofdstuk uit had. Mijn hart barstte bijna en ik wilde al mijn rampspoed bij haar uitstorten.

'Kan ik je even spreken?' vroeg ik toen ze het boek dichtsloeg.

'Tuurlijk.' Ze zocht een radiostation waar haar moeder naar kon luisteren en we gingen aan de keukentafel zitten. Er waren maar weinig mensen die in deze harde, zuinige tijd thee of koffie serveerden. Ik had nog niet gehuild omdat het uit was met Gordon, maar dit was Freddy, mijn warme, meelevende vriendin die tegenover me aan tafel zat. Eindelijk begonnen mijn tranen te vloeien.

'Allie, wat is er? Wat is er mis?'

'Gordon heeft het uitgemaakt!'

'Waarom? Wat is er gebeurd?'

'We hadden ruzie en toen zei hij dat we het maar beter uit konden maken.'

'Dat meende hij toch niet? Jullie kibbelen wel vaker en daar komt hij elke keer weer overheen. Weet je nog die keer dat je hem steeds bij de verkeerde naam noemde? Het was de naam van de hoofdpersoon in het boek dat je aan het lezen was, toch?'

'Dat was gewoon een vergissing. Dat had iedereen kunnen overkomen.'

Freddy trok één wenkbrauw naar me op. 'Ik vond dat Gordon buitengewoon geduldig was.'

'Dat zal wel... maar vandaag was hij niet zo geduldig. Hij haalde het incident met de brand nog eens aan. En die keer dat ik bijna een hersenschudding had toen ik tegen een lantaarnpaal botste.' Ik haalde mijn zakdoek uit mijn mouw en depte mijn ogen droog. 'Hij moet me al die dingen niet aanrekenen. We horen toch te vergeven en te vergeten?'

'Wil je dat ik naar het mortuarium ga om met hem te pra-

ten?’ vroeg Freddy. Ik kon er altijd op rekenen dat ze me te hulp kwam.

‘Wil je dat doen?’

‘Tuurlijk. Wanneer is de beste tijd?’

‘Vanavond. Ik blijf wel bij je moeder, als je wilt. Gordon heeft vanavond geen dodenwakes op het programma staan, en hij en ik zouden naar de film gaan, maar toen... hij heeft het uitgemerkt!’ Ik eindigde met een snik. Freddy kneep even in mijn hand, stond toen op en deed haar jas aan.

‘Ik zal mijn best doen.’

Ze bleef bijna drie uur weg. Haar moeder was in de schommelstoel in slaap gevallen toen Freddy thuiskwam, maar ik wist niet of ik haar naar bed had moeten helpen of niet. Ik weet nooit hoe ik zieke mensen moet helpen.

‘Waarom duurde het zo lang?’ vroeg ik zodra Freddy een voet over de drempel zette. ‘Wat zei Gordon?’ Weer gingen we naar de keuken om te praten.

‘Gordon wilde eerst helemaal niet over je praten. Volgens mij is hij nogal boos. Hij wilde net alleen naar de bioscoop gaan toen ik bij het mortuarium aankwam, dus ik vroeg of ik met hem mee mocht. Ik dacht dat als ik wat tijd met hem doorbracht, hij daarna misschien over jou zou willen praten.’

‘Goed idee. Dus je bent met hem naar de film geweest?’

‘Nou, eerst liet hij me beloven dat ik geen scène zou maken in de bioscoop zoals jij vorige week deed.’

‘Zie je nou wel? Hij blaast alles zo op. Ik heb helemaal geen scène gemaakt. Ik weet niet waarom de zaalwachter ons vroeg om te vertrekken.’

‘Gordon zei dat het kwam omdat jij heel hard ging praten midden onder de film. Je zei dat het helemaal niet was zoals in het boek, en toen iedereen je maande om stil te zijn – Gordon ook – ging de zaalwachter zich ermee bemoeien. Gordon is nog steeds boos omdat hij het einde van de film heeft gemist.’

‘Hij hoefde het eind niet te zien. Ik heb hem verteld hoe het

boek eindigde en dat was veel mooier dan de film. Ze hadden alles veranderd in de film. Ook de motivatie van de hoofdpersoon. Kun je het je voorstellen? Die film was zo vertekend dat ik het niet kon helpen dat ik ontdaan was.’

‘Nou, Gordon is er ook nog ontdaan over. Maar hij zei dat het echt het einde was toen hij je een boek zag lezen op de begrafenis van Elmer Watson.’

‘Arme meneer Watson. Hij kon altijd zo genieten van de tijdschriften van *National Geographic*. Ik weet zeker dat hij het helemaal niet erg zou hebben gevonden dat ik een roman las op zijn begrafenis. Er kwam gewoon geen eind aan die grafredes.’

Freddy stak haar handen over tafel uit naar de mijne. ‘Het zit zo – en je moet van me aannemen dat ik aan jouw kant sta, Allie. We zijn ons hele leven al beste vriendinnen, dat weet je. Maar zoals Gordon het uitlegde toen we weer naar huis liepen... nou, hij weet gewoon niet zeker of het gaat lukken tussen jullie samen. Hij en zijn familie zijn begrafenisondernemers. Dat betekent dat jij ook in die bedrijfstak terechtkomt, als hij je ten huwelijk vraagt.’

‘We zijn nog niet eens verloofd.’

‘Dat weet ik. Maar hij weet alle ongeschreven regels in het begrafenisvak en hij zegt dat je een grens gepasseerd bent. Zou jij je niet druk maken als er iemand naar de bibliotheek kwam en iets deed wat jij respectloos vond?’

‘Bedoel je het hoekje van een bladzijde omvouwten in plaats van een boekenlegger gebruiken?’

‘Ik denk niet dat dat vergelijkbaar is... naar Gordons mening in ieder geval niet.’

‘Goed. Je kunt hem vertellen dat ik beloof dat ik van nu af aan geen boek meer zal lezen op een begrafenis, zolang ik leef. Maakt dat hem gelukkig?’

‘Dat weet ik niet... hij zegt dat je niet zo erg lijkt te kunnen meeleven met de gevoelens van mensen in tijden van verdriet.’

‘Alleen maar omdat ik één armzalig hoofdstukje heb gelezen tijdens een begrafenis?’

Freddy liet mijn handen los. Ze leek zich ongemakkelijk te voelen, alsof er splinters uit de houten stoel staken. ‘Dat was het niet alleen. Hij heeft me verteld over je boekenplan. Dat je wilde dat hij de families van de overledenen zou vragen om de boeken van hun geliefde te schenken voor jouw Kentucky Project, als ze een begrafenis kwamen regelen.’

‘Is dat zo onredelijk? De meeste mensen doen het vast graag.’ Ik had een artikel gelezen in *Life Magazine* waarin stond dat mensen in de binnenlanden van Kentucky boeken en tijdschriften nodig hadden om te lezen. Toen ik het aan de hoofdbibliothecaris liet lezen, liet ze me een doos bij de balie zetten waarin mensen hun tweedehandsboeken kunnen schenken. ‘Heus, Freddy, waarom zou je ze niet ook in een mortuarium verzamelen? Vind je dat zo’n slecht idee?’

‘Om je de waarheid te vertellen, Allie – ik vind het een vreselijk idee.’

‘Waarom?’

‘Toen mijn vader stierf, was het al moeilijk genoeg om met mijn verdriet om te gaan en een mooie begrafenis te regelen. Het was nog veel te vroeg om na te denken over het weggeven van zijn boeken.’

‘Maar die mensen in Kentucky hebben niets te lezen. Kun je je een dergelijk afschuwelijk leven voorstellen? Wie heeft er nou nog boeken nodig als hij dood is? Waarom zou je ze niet weggeven, zodat je er levende mensen mee kunt helpen?’

‘Ja, ja, dat begrijp ik. Maar het is gewoon een beetje... ongevoelig... om iemand ernaar te vragen als ze de begrafenis aan het regelen zijn.’

‘Meneer Watson hield van landkaarten,’ mijmerde ik hardop. ‘Hij had een prachtige atlas. Als ik had geweten dat hij binnenkort zou sterven, zou ik hem voor die tijd hebben gevraagd of hij zijn boeken wilde schenken in zijn testament.’

Freddy schraapte haar keel. ‘Laten we het weer over Gordon hebben. Ik vind het heel vervelend, maar ik geloof niet dat hij van gedachten kon veranderen. Het klonk alsof hij al die grieven al een hele tijd heeft opgespaard.’

‘Wacht even. Weet hij niet dat het verkeerd is om wrok te koesteren? Heb je dat tegen hem gezegd?’

‘Het is geen wrok, Allie. Hij zei dat toen hij het allemaal begon op te tellen, hij ging beseffen dat jij en hij misschien helemaal niet zo goed bij elkaar pasten.’

Er sprongen weer tranen in mijn ogen. ‘Meent hij het echt? Maakt hij het echt uit? Voorgoed?’ Freddy knikte. ‘Kun je niets doen om me te helpen onze relatie weer op te lappen?’ smeekte ik.

‘Ik kan het nog een keer proberen – als je zeker weet dat je dat echt wilt.’

‘Hoe bedoel je? Waarom zou ik dat niet willen? Gordon en ik zijn al bijna een jaar samen.’

‘Gordon heeft gegronde klachten waar je over na moet denken. Ben je bereid om te stoppen met zo veel lezen, zodat jullie bij elkaar kunnen blijven? En ik weet dat jij ook klachten hebt over zijn tekortkomingen, zoals het feit dat hij nooit iets leest, zelfs geen krant. Al dat soort dingen zou opgelost moeten worden. Jullie moeten allebei compromissen sluiten.’

‘Waarom?’

‘Ik heb begrepen dat het huwelijk daarom draait – bereid zijn om te veranderen voor degene van wie je houdt. Stel dat je moest kiezen tussen nooit meer lezen of Gordon verliezen. Wat zou je dan kiezen?’

‘Ik zou het lezen nooit kunnen opgeven!’ De gedachte alleen al vervulde me met ontzetting. ‘Ik houd van boeken, Freddy! Misschien zou ik ermee kunnen instemmen om geen boeken mee te nemen naar het mortuarium, maar we hebben het hier over twee heel verschillende soorten liefde – mijn liefde voor boeken en mijn liefde voor Gordon. Houd jij niet ook van wat

je doet? Hoe zou je ooit kunnen kiezen tussen lesgeven en het huwelijk?’

‘Als ik een man ontmoette van wie ik hield, zou ik het lesgeven graag voor hem opgeven,’ zei ze, terwijl ze opstond. ‘Luister, Allie. Ga naar huis en slaap er eens een nachtje over. Het is al laat. Misschien kijkt Gordon er morgen weer anders tegenaan.’

‘Ga jij terug om nog een keer met hem te praten? Ik zal morgenavond nog een keer bij je moeder blijven.’

‘Natuurlijk.’

Ik ging naar huis en maakte me klaar om te gaan slapen. Ik kon me niet voorstellen dat het uit zou gaan met Gordon. Iedereen zei dat hij een goede ‘vangst’ was. Hij was niet bijzonder knap, maar hij had een heel goede baan, die niet beïnvloed werd door de Depressie. Mensen bleven doodgaan, of de aandelenkoersen nou stegen of daalden.

Gordon en ik waren al zo lang samen dat de mensen in Blue Island ons als stel beschouwden. We gingen samen naar uitjes en picknicks voor bibliotheekpersoneel, en stonden samen op Main Street te kijken naar de optocht ter gelegenheid van Onafhankelijkheidsdag. Ik zou me zo opgelaten voelen als iedereen achter mijn rug begon te fluisteren en te speculeren, of me zou vragen: ‘Waar is Gordon? Waarom zijn jullie niet samen?’ Wat moest ik dan zeggen?

En in de kerk! Iedereen in mijn vaders kerk wist dat ik verkering had met Gordon. Hij zat elke zondag naast me. Hoe kon ik ooit de andere gemeenteleden onder ogen komen of nog zonder schaamte naar de kerk gaan?

Ik kon die avond niet goed in slaap komen. En tot overmaat van ramp had ik mijn boek uit, en verder had ik niets meer te lezen.

2

De volgende ochtend kwam ik moe en duf door slaapgebrek op mijn werk. Ik had kunnen beweren dat ik de halve nacht wakker had gelegen omdat ik tranen met tuiten moest huilen om Gordon, maar dat zou niet waar geweest zijn. Ik was naar beneden gegaan en had de Sherlock Holmes-omnibus van mijn vader geleend, waarin ik tot bijna een uur 's morgens had liggen lezen. Niets is zo geschikt om je gedachten te verzetten als een laaghartige misdaad en de uitdaging om je scherpzinnigheid te meten met die van een slimme detective.

Voordat de bibliotheek openging, riep mevrouw Beasley, onze hoofdbibliothecaris, het personeel samen aan een van de vergadertafels. 'Neem plaats, alsjeblieft. Vlug graag. We moeten even kort vergaderen.'

Ik ging zitten samen met de andere bibliotheekassistenten, en wachtte geuwend totdat de vergadering zou beginnen. Mevrouw Beasley's gezicht stond ernstig en ze glimlachte niet, maar dat was niet ongewoon. Bibliothecarissen zijn serieuze mensen, die zelden bezwijken voor zinloze grapjes. De reden hiervoor, meen ik, is dat we overweldigd zijn door de enorme aantallen goede boeken die staan te wachten om gelezen te worden, waardoor er maar weinig tijd overblijft voor frivoliteit. Mijn persoonlijke lijst van boeken die ik echt een keer moet lezen heeft al een ontmoedigende lengte; ik kan me niet voorstellen welke last onze hoofdbibliothecaris op haar schouders torst.

Mevrouw Beasley leek op een stevige kleine bulldog, met hangwangen en al. Maar gegeven het feit dat veel van onze vaste klanten bang voor haar waren, leek ze misschien meer op een

Duitse herder. Ik heb nooit begrepen waarom mensen zo op haar reageren.

‘Je maakt zeker een grapje?’ zei Freddy toen ik haar ernaar vroeg. ‘Mevrouw Beasley doet alsof alle bibliotheekboeken van haar zijn en ze het niemand gunt om ze te lenen. Je zou denken dat de bibliotheek een concertzaal is en zij de zaalwacht, aan hoe iedereen op zijn tenen rondloopt en op fluistertoon praat.’ Ik was het niet eens met Freddy’s beoordeling. Onder het bulldoguiterslijk van onze hoofdbibliothecaris zat een wijze, belezen vrouw. Ik nam het haar niet in het minst kwalijk dat ze onze boeken wilde beschermen. De manier waarop sommige mensen ze mishandelden, was misdadig.

Vandaag begon mevrouw Beasley met het schrapen van haar keel. Ook dit was geen verontrustend teken. Bibliothecarissen zijn niet bijzonder spraakzaam, dus we kunnen gemakkelijk een kikker in onze keel krijgen doordat we hem te weinig gebruiken. ‘Ik heb gisteravond vergaderd met de raad van bestuur van de bibliotheek,’ begon ze, ‘en ik ben bang dat ik erg onplezierig nieuws voor jullie heb. De raad heeft aangekondigd dat de bibliotheek moet snijden in de bedrijfskosten.’

Iedereen staarde haar aan. Er was geen dramatisch gesnik of gesnuif. We zijn een stoïcijns, gereserveerd groepje vrouwen die onze emoties prima kunnen verbergen – behalve als we een vreselijk droevig of ontroerend verhaal lezen, natuurlijk. Ik ben wel eens hardop in huilen uitgebarsten bij een tragisch einde.

‘De raad zei dat ze door deze aanhoudende depressie genoodzaakt zijn te bezuinigen. Nu zo veel huizen in onze gemeente gedwongen verkocht moeten worden, zijn er eenvoudigweg niet zo veel inkomsten van de onroerendgoedbelasting als een paar jaar geleden. Sommige bedrijven moeten ook hun deuren sluiten. Elke dag zien we weer nieuwe lege etalages in de stad, en ook daar verliest de gemeente belastinginkomsten. In het hele land zijn mensen gedwongen om hun uitgaven terug te brengen

tot alleen het hoogstnodige, en daarom moeten wij ook terug naar wat echt onmisbaar is.'

'Boeken zijn onmisbaar!' zei mevrouw Davidson, die verantwoordelijk was voor de kinderboeken. Ik dacht hetzelfde, maar zij zei het eerst.

'Dat weet ik. Mee eens,' zei mevrouw Beasley. 'En ik heb de raad ook mijn mening gegeven.'

'Mensen hebben onze bibliotheek nu meer nodig dan ooit,' ging mevrouw Davidson verder. 'Vooral als ze werkloos zijn en het zich niet kunnen veroorloven om boeken te kopen. Waar kun je tegenwoordig anders nog terecht voor je amusement? We moeten juist uitbreiden tijdens de economische crisis, en nog meer boeken kopen, niet bezuinigen.'

Mevrouw Beasley knikte, en haar hangwangen wiebelden mee. 'Dat is precies wat ik hun ook verteld heb. Maar de raad vindt dat er in de bibliotheek al genoeg boeken zijn voor de hele stad om te lezen, als mensen dat willen. Ze zeiden dat onze klanten zich maar moeten aanpassen aan kortere openingstijden. Ze hebben ook aangekondigd dat een aantal van onze personeelsleden moet worden ontslagen.'

'Wie? Wie?' vroeg mevrouw Davidson.

'Ik ben bang dat de laatste die we hebben aangenomen het eerst moet vertrekken.'

'Dat ben ik!' piepte ik. 'Ik ben de laatste die is aangenomen!'

'Ja, Miss Ripley. Ik vind het heel vervelend.'

Ik wilde gaan staan en schreeuwen dat dit oneerlijk was, maar hard praten was niet toegestaan in de bibliotheek.

'De bezuinigingen hebben gevolgen voor ons allemaal, niet alleen voor Miss Ripley. Met kortere openingstijden werken we allemaal minder en krijgen we dus minder loon.'

Ik had natuurlijk wel gehoord over de Depressie. Ik had foto's in de kranten gezien van sloppenwijken en werklozenkampen en had gelezen over fabrieken die hun deuren sloten en mensen die op straat kwamen te staan. Een aantal huizen in onze straat

stond leeg, waaronder het huis dat van de familie Simmons was geweest. Freddy en ik hadden op school gezeten met hun dochters, maar toen meneer Simmons zijn baan kwijtraakte, besloot de bank hun huis te verkopen en werden ze met hun spullen op straat gezet. Ik was niet onbekend met werkloosheid en rijen wachtenden voor de bedeling, en gaarkeukens, maar afgezien van de zwervers die bij onze achterdeur om een aalmoes kwamen vragen, had ik nooit bedacht dat de Depressie mijn leven zou raken. Nu was ik werkloos.

Natuurlijk zou ik niet omkomen van de honger of dakloos worden, omdat ik met mijn ouders in de pastorie woonde. Mijn vader, met een veilige baan als dominee, hoorde elke dag nieuwe dramatische verhalen, maar ons gezin zat er warm bij en was weldoorvoed. Mijn twee oudere zussen – verstandiger dan ik, volgens mijn ouders – waren met boeren getrouwd en woonden op het platteland een paar kilometer ten zuiden van Blue Island. Van hun boerderijen kregen we meer dan genoeg eieren, boter, fruit en groenten.

Ik richtte mijn aandacht weer op mevrouw Beasley. ‘Laten we allemaal hopen en bidden dat de veranderingen slechts tijdelijk zijn,’ zei ze. ‘Misschien kan een van president Roosevelt’s sociale bijstandsprogramma’s uitredding bieden. Intussen zal de bibliotheek vanaf nu maar twee avonden per week open zijn, en halve dagen op woensdag, zaterdag, ...’

Blablabla. Ik luisterde niet meer. De nieuwe openingstijden waren voor mij niet meer van belang. Ik was werkloos. Het nieuws dat ik nu niet meer elke vrijdagavond hoefde te werken, zou Gordon wel fijn vinden, omdat we dan meer tijd samen hadden – maar toen herinnerde ik me dat Gordon helemaal geen tijd meer met me wilde doorbrengen. De opeenstapeling van al dit slechte nieuws was te veel. Ik voelde me alsof ik weer tegen een lantaarnpaal was gebotst.

‘Wanneer gaan al deze veranderingen in?’ vroeg mevrouw Davidson.

‘De laatste dag van deze maand. We moeten de nieuwe openingstijden meteen ophangen, zodat onze klanten de tijd hebben om eraan te wennen.’

‘Dat is deze week!’ schreeuwde ik. Ik vergat om mijn bibliotheekstem te gebruiken. Er zou weinig hoop zijn op een andere baan nu zo veel mensen werkloos waren. Bovendien wilde ik geen winkelbediende of lerares of telefoonjuffrouw zijn. Ik hield van mijn werk. ‘Dit is vreselijk,’ kreunde ik. Ik realiseerde me niet dat ik hardop gesproken had, totdat mevrouw Beasley haar hand op mijn schouder legde.

‘Ik weet het, Miss Ripley. Ik vind het heel erg. Ik heb voor je gevochten, voor ons allemaal. Echt waar. Maar de tijden zijn slecht, overal in het land.’

Het was tijd om de deur open te doen en aan het werk te gaan. Klanten hadden zich op de trap voor de bibliotheek verzameld en in de met pilaren ondersteunde portiek, waar ze de papperige sneeuw van hun voeten stampten. Mevrouw Beasley beëindigde de vergadering. ‘Laten we proberen geen lange gezichten te trekken, dames. We zijn het aan onze klanten verschuldigd om opgewekt te zijn. De gewijzigde openingstijden zijn tenslotte ook moeilijk voor hen.’

Gewoonlijk was ik het eerste uur op het werk bezig met de boekenplanken opruimen. Ik zorgde dat alle boeken weer op alfabetische volgorde stonden en met oplopende classificatienummers. Sommige klanten hebben de vreselijke gewoonte om een boek van de plank te halen en het op de verkeerde plek terug te zetten – soms zelfs op de verkeerde plank! Ik begon bij het fictiegedeelte, maar kon me gewoon niet concentreren. Het was moeilijk om alfabetisch te denken nadat ik mijn baan en mijn vriend was kwijtgeraakt. Wat had ik nog over?

Ik ging iets anders doen: kaarten typen voor de catalogus. Dat vond ik heerlijk om te doen, omdat ik dan alle nieuwe boeken kon doornemen, vers van de pers. Ik was de eerste die ze opendeed – en ze kon lenen en lezen ook, als ik wilde. De boeken

waren nog stug en smetteloos schoon, met die onvergelykbare nieuwe-boekengeur. Is er iets op de wereld wat daarop lijkt? Ik heb wel eens nieuwe boeken opengeslagen en de geur ervan geïnhaleerd als een parfum.

Ik zette een helderwitte cataloguskaart in mijn typemachine, pakte het eerste boek en sloeg het open bij het titelblad, voorzichtig, om de rug niet te knakken. Ik ben erg georganiseerd en geniet ervan om de benodigde informatie keurig netjes op de kaart te tikken. Waar anders dan in de bibliotheek kon ik werk vinden waarin ik mijn specifieke gaven en talenten kon benutten?

Ik moet toegeven dat ik die ochtend veel tijd verspilde met voor me uit staren. Ik probeerde niet te huilen, waardoor de inkt van de typemachine zou gaan vlekken. Toen ik thuiskwam uit mijn werk en mijn moeder het nieuws vertelde, droogde ze haar handen af aan haar schort en sloeg haar armen om me heen. ‘Wat jammer, Alice. Ik weet hoe je van je werk genoot.’

‘Hoeveel langer duurt die stomme Depressie nog?’ vroeg ik.

‘Dat weet niemand, ben ik bang, liefje.’

De tranen stroomden over mijn wangen toen ik later die avond naar Freddy ging en haar het verschrikkelijke nieuws vertelde. ‘Wil je alsjeblieft proberen om weer met Gordon te praten?’ smeekte ik. ‘Misschien heeft hij medelijden met me als hij hoort wat er in de bibliotheek is gebeurd. Misschien verandert hij nog van gedachten over onze verkering.’

Dat verwachtte ik eigenlijk. Ik verwachtte dat Gordon meteen langs zou komen om me te troosten, zodra Freddy hem het tragische nieuws vertelde. Maar er ging een uur voorbij. Toen twee uur. Ik kon me niet concentreren op het radioprogramma waar Freddy’s moeder naar luisterde. Ik zag een stapel dictees liggen, pakte een rood potlood en begon ze te corrigeren voor Freddy. Dat was wel het minste wat ik kon doen nu ze haar avond voor mij opgaf. Ze was nog niet thuis toen ik klaar was met nakijken, dus ik begon aan een stapel wiskundehuiswerk. Het saaie werk maakte me dankbaar dat ik geen lerares geworden was. Als ik de

rest van mijn leven elke avond saaie repetities moest nakijken, zou ik geen tijd hebben om te lezen.

Toen Freddy eindelijk thuiskwam, wist ik dat ze geen goed nieuws had. Ik zag dat ze haar vingers door haar dikke krullen gehaald had, wat ze altijd deed als ze gefrustreerd was.

‘Hoe ging het?’ vroeg ik.

‘Het spijt me, Allie. Ik heb het geprobeerd, echt waar.’

‘Wil Gordon me dan nooit vergeven?’

‘Hij is niet boos op je, Allie. Hij wil alleen geen verkering meer met je. Maar hij zei dat ik moest zeggen dat hij het erg vindt van je baan.’

Freddy liet me op haar schouder uithuilen. ‘Kun je niet nog wat langer met hem praten?’ smeekte ik. ‘Alsjeblieft?’

‘Ik... eh... ik denk niet dat ik dat moet doen.’

‘Waarom niet?’

Ze liet me los en deed een paar stappen achteruit, alsof ze wat afstand tussen ons wilde creëren. ‘Nou... toen we onze milkshake ophadden en ik naar huis wilde gaan, begon Gordon erover dat hij er zo van had genoten om met me te praten, en... nou... hij vroeg of ik volgende week met hem naar de film wilde.’

‘Wat?’ Ik raakte in paniek, net zoals ik had gedaan toen ik de brand in mijn moeders keuken uit de hand zag lopen. Nu was het mijn leven dat uit de hand liep.

‘Dat heb ik natuurlijk geweigerd,’ zei Freddy vlug. ‘Ik vond het werkelijk nogal onbeschaamd van hem. Ik ben nota bene je beste vriendin.’

‘Ik ga naar huis.’ Ik pakte mijn jas en stak mijn armen in de mouwen.

‘Wees alsjeblieft niet boos op me, Allie. Ik heb tegen Gordon gezegd dat hij een schoft was dat hij het met jou uitmaakte en een nog grotere schoft dat hij mij mee uit vroeg. Ik zou helemaal niet met hem gepraat hebben, als jij me er niet om had gesmeekt.’

‘Ik ben niet boos.’ En dat was ook zo. Ik was jaloers. ‘Ik moet naar huis en gaan liggen.’ Het voelde alsof de wereld mijn hart als boksbal gebruikte, en het kon niet nog meer verdragen.

‘Laten we dit weekend iets leuks gaan doen, goed, Allie? Wij met z’n tweetjes?’ Er was niet veel leuks te doen in Blue Island, Illinois, maar ik stemde toe. Ik omhelsde Freddy om haar te laten zien dat we nog steeds vriendinnen waren, en ging naar huis om te kniezen.

Op mijn laatste werkdag zei iedereen dat ze het zo jammer vonden dat ik wegging. ‘Maar dit is geen afscheid voor altijd,’ drong mevrouw Beasley aan. ‘Je komt vast nog wel eens hier om boeken te lenen. En je blijft boeken verzamelen voor Kentucky, toch?’ Ze gebaarde naar de overvolle doos bij de balie, waarin mensen hun boeken konden schenken. Achter stonden nog vier van zulke dozen, en een tas met gelezen tijdschriften. ‘Wanneer wil je deze naar Kentucky sturen?’ vroeg ze.

‘Binnenkort, denk ik. Ik weet het nog niet.’ Ik kon geen enthousiasme meer opbrengen voor het project. Ik wist al niet eens meer een reden te bedenken waarom ik ’s morgens uit bed zou komen. Als afscheidscadeau liet mevrouw Beasley me een van de gloednieuwe boeken lenen die ik die dag in de catalogus had gezet. Het zou de laatste keer zijn dat ik van dat voorrecht gebruik mocht maken.

Zondag zat ik voor het eerst sinds bijna een jaar met mijn moeder in de kerk, in plaats van met Gordon. Iedereen in de stad zou het nu wel weten, dat het uit was tussen ons. Overal om me heen zag ik dat het roddelcircuit op gang kwam. Hoofden werden naar elkaar toe gebogen, fluisterend, knikkend in mijn richting. Het was ondraaglijk. Zodra mijn vader de zegen had uitgesproken, vluchtte ik de consistoriekamer in en door de achterdeur naar buiten, terwijl mijn wangen mijn schaamte verrieden.

Mijn ouders gaven me een week om te kniezen en medelijden met mezelf te hebben en elke ochtend uit te slapen. Aan het

begin van de tweede week hadden ze er genoeg van. Moeder kwam om zeven uur maandagochtend mijn slaapkamer binnenstuiven en trok het rolgordijn voor het raam op, waardoor het licht de kamer binnenstroomde.

‘Het is tijd om te stoppen met kniezen, Alice. Ik weet dat je zware verliezen hebt geleden, maar je komt er niet overheen door uit te slapen en de hele dag boeken te lezen.’

‘Ik heb niks anders te doen,’ mompelde ik met mijn gezicht in het kussen.

‘Er is genoeg te doen. Je vader en ik hebben een lijstje gemaakt.’

Dat was vreselijk nieuws. Mijn ouders waren doorgewinterde lijstjesmakers. Ze geloofden dat elk probleem in het leven kon worden opgelost met een geschikt lijstje. Hoe afschrikwekkend de taak ook was, ze geloofden dat het onmogelijke bereikt kon worden door het op te delen in stukjes, en die vervolgens een voor een af te strepen. Als mijn ouders hun lijstjes hadden opgesteld voor president Roosevelt, zou de Depressie inmiddels wel afgelopen zijn.

‘Doe je badjas aan, Alice, en kom beneden ontbijten.’

Ik deed wat me gezegd was. Had ik een andere keus?

‘Je moeder heeft me verteld over je breuk met Gordon,’ zei mijn vader toen ik me sloom op mijn stoel aan de keukentafel liet zakken. ‘Wat vervelend om te horen. Wil je dat ik eens ga praten met...’

‘Nee!’ Mijn vader en Gordons vader waren vrienden, omdat ze veel met elkaar te maken hadden in de wereld van dood en rouw. Ik verdacht hen ervan dat ze samen ervoor gezorgd hadden dat Gordon en ik verkering kregen. ‘Praat met niemand over ons. Alstublieft niet!’

Hij zuchtte en gaf me zijn zachte, pastorale blik. ‘Als je dat niet wilt, Alice. Maar...’

‘Alstublieft, papa. Ik kan dit wel alleen regelen.’

Hij kauwde even op zijn brood en schudde droevig met zijn

hoofd. Toen zei hij: 'Je moeder en ik hebben een lijstje gemaakt.'

Dat was een oorlogsverklaring. Hij zou proberen om me in te schakelen bij een van zijn christelijke goede daden, die altijd hoog op zijn lijstjes stonden. Dat moest ik koste wat het kost zien te voorkomen.

'Ik kan best mijn eigen lijstje maken. Ik zal het vanmiddag op uw bureau leggen. Beloofd.'

Hij leek me niet te horen. 'Nu je niet meer in de bibliotheek werkt, kan ik je een heleboel ongelukkige mensen in onze gemeente noemen die je hulp kunnen gebruiken...'

'Ik werk niet graag met ongelukkige mensen. Dan voel ik me ongemakkelijk.'

'Alice Grace!' zei moeder, naar adem snakkend. 'Dat zeg je toch niet?'

'Het spijt me, maar als ze me aankijken met die grote, droevige ogen, voel ik me ongemakkelijk, alsof het mijn schuld is dat ik alles heb en zij niets. Ik weet dan niet wat ik moet doen of zeggen.'

Mijn vader trommelde met zijn vingers op tafel, waaraan ik kon zien dat hij zijn geduld begon te verliezen. 'Hoelang ben je van plan om te zwelgen in zelfmedelijden, Alice?'

Ik dronk mijn glas sinaasappelsap in één teug leeg en stond op. 'Ik ben klaar met zwelgen. Het gaat nu weer prima. Echt waar.' Hij stopte met trommelen en ik zag dat hij op het punt stond om een preek te beginnen over zelfmedelijden, een van de zeven hoofdzonden. Als ik alle zonden optelde waarvan mijn vader beweerde dat ze tot de zeven hoofdzonden behoorden, zou ik wel op zeventien uitkomen. Het was vrij zeker dat zelfmedelijden niet op de originele lijst stond, maar als ik vraagtekens zette bij zijn bewering, zou hij een of ander bloemrijk filosofisch klinkend betoog verzinnen zoals: 'Zelfmedelijden is de jongere zuster van luiheid, die zich voedt met dezelfde bittere spijze, slaapt in hetzelfde smerige bed...' of een vergelijkbare wijsheid.

‘Hier is ons lijstje,’ zei vader, en hij gaf het aan me voordat ik kon wegvluchten. ‘Misschien kun je het gebruiken als uitgangspunt voor je eigen lijstje. Je moeder en ik moeten vandaag allebei op pad, dus we hebben besloten dat je met een van ons meegaat. Dat rondhangen de hele dag moet maar eens afgelopen zijn.’

Ik pakte het lijstje van hem aan en vouwde het dubbel zonder ernaar te kijken. ‘Waar gaat u heen?’ vroeg ik, hoewel ik eigenlijk niet wilde horen wat hij ging zeggen.

‘Ik ga voedsel en kleding brengen naar de West Side van Chicago. Ze noemen dat gedeelte Flopstad, omdat er zo veel mensen gedwongen zijn op straat te leven.’

Ik wendde me vlug tot mijn moeder. ‘En waar gaat u heen?’

‘Ik heb je tante Lydia beloofd dat ik bij haar op bezoek zou komen voor ze vertrekt.’

‘Waar gaat ze nu weer heen? Patagonië? Bora-Bora?’ Moeders jongere zus was net zo vreemd als een kat met veren. Een bezoek aan tante Lydia leek op een uur in een storm, en meestal probeerde ik het koste wat het kost te vermijden. Maar vandaag leek het een betere keuze dan een plek die Flopstad heette. Ik kon in ieder geval een boek meenemen om te lezen.

‘Ik ga wel met u mee, mam.’

‘Een dijk van een verhaal.’

NEDERLANDS DAGBLAD

Illinois, 1936. Alice Grace Ripley leeft het liefst in een droomwereld met haar neus in de boeken. Maar aan haar zorgeloze bestaan komt plotseling een einde als haar vriend Gordon hun relatie verbreekt. En dan raakt ze ook nog eens haar geliefde baan in de bibliotheek kwijt vanwege de grote economische depressie die het land teistert.

Om het geroddel in haar kleinsteedse omgeving te ontvluchten en schoon schip te maken, besluit ze de bergen van Kentucky in te trekken. Ze brengt vijf dozen boeken met zich mee die ze wil doneren aan de bibliotheek van het mijnwerkersstadje Acorn: een plek zonder elektriciteit of stromend water. Als ze hier noodgedwongen langer moet blijven, ontdekt ze het échte leven: avontuurlijker, mysterieuzer en romantischer dan ze had durven dromen...

Bestsellerauteur Lynn Austin wordt geroemd om haar historische en bijbels-historische romans. Ze is de bescheiden winnares van maar liefst acht Christy Awards, de meest prestigieuze prijs voor christelijke romans in de Verenigde Staten.

NUR 302

9 789029 734455

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT